

Х. I, 127. Іудейското семейство, даже въ най-тъмныѣ времена, увардило любовь къмъ прогресътъ. *Л. Д. 71 р. 182.* И вне, панове, не штете уварди главитѣ си! *Тб. 106.*

Уварѣ *м. св. 1)* застану (= заварѣ): И тѣй уварилъ лисицѣтъ овчарѣтъ и ѿ убилъ. *Сб. 55.* Айти Турче потуряче! Арно сонъ те уварело, Тебѣ не те угрешило. Ке' сѣ чуло и видело Братъ и сестра да сѣ зе'ѣтъ. *М. 137. 2)* успѣю (*син. сполуча*): Зміѣта ся издала малко и той замахналь, не уварилъ да ѿ удари. *Сб. 107.*

Увѣдомѣ *м. св. Увѣдомѣвамъ* *м. дл. увѣдомлю,—яю; даю* знать: То ны уведомява за идѣщійтъ сѣдѣ. *Л. Д. 1872 р. 163.*

Уведѣ *м. св. Увѣждамъ Увождамъ* *м. дл. 1)* введу, ввожу: Че ти дадемо огън, ако да можеш да ни уведѣш у царското мазѣ. *Пс. 12, 121.* Самси ѿ Господ посрѣщѣ че ѿ в рай бѣжи увѣде. *Д. 15, 58—59.* Брате Йоване, Йоване, Я ме увѣди, унеси У тѣя ладни зевниці—Он го увѣде, унесе. *Пс. 19—20.* Тѣй щѣтъ го увѣ право в' рай! *Гл. 81. 2)* уведу, увожу, похищу: Тука има доста други момѣ, за които никого не е грижа, но да ни увѣдете бисера отъ цѣлата Сабина, това азъ не мога прѣтѣрѣя. *Л. Д. 1875 р. 136.*

Увѣрѣ *м. св. Увѣрѣвамъ* *м. дл. увѣрю,—яю; довѣрю,—яю:* Ште намѣришъ и документи, които могатъ и самото сѣмѣние да увѣрѣтъ (*die den Zweifel selbst glaubig machen sollen*). *Рш. 34.* Неповинное изповѣданіе всѣкаго Гьлгарина, коему православна вѣра налага да увѣрѣва духовному отцу. *Гл. 215.—са, довѣрюсь,—яюсь:* Не ся увѣрѣвай на челоувѣкъ усердѣнь, който грѣси всѣкога да ся мѣша въ работитѣ на другитѣ. *П. 1.* Скоро са упознахме и увѣрихме като топлѣ хлѣбъ съ сиренето. *Л. Д. 1875 р. 133.*

Увѣхнѣ *м. св. Увѣх(ну)вамъ* *м. дл. увѣяну,—даю:* Увѣхнало цвѣте. *ѿ. р. 140.* Увѣхнѣ твоиятъ животъ, като маково цвѣте. Ти си направилъ голѣмъ грѣхъ! *З. 67.* Хубостѣта ѿ захванала да увѣхва. *З. 65.*

Уви *межд. увѣ:* Уви! народѣтъ е дълго страдалъ, дълго пѣшкѣлъ подѣ Грьцка духовна власть. *Зк. 44.* Уви! гробѣтъ му стоялъ близу до него. *Л. Д. 1875 р. 66.*

Увиснѣ **Увисѣ** *м. св. въ средн. знач. повисну, сѣлонюсъ* (подѣ тяжестью чего-либо): Тя направила си отъ козевѣ вѣжѣ венецъ, сѣ увиснали поворки, като да бѣхѣ нейни шевѣта отъ косѣта. *Л. Д. 74 р. 242.* Цѣли браница може да види челоувѣкъ отъ крушы и ябълки увиснали отъ плодъ! *Пк. 62.* *Въ дѣйств. знач. повѣшу:* Ама ти, диваку, што стоишъ, рѣцѣ увисналъ? *Тб. 4.—са, понурюсъ:* Изведнажъ той са увисна и умисли, на туку ми рѣче: „Хубаво момиче? Да; то не ще да е нѣкое зло нѣщо. *Л. Д. 75 р. 129.* **Увискамъ** са, вѣшнаюсъ: